

La coalició governamental, que disposa de majoria absoluta a la Cambra Baixa del Parlament, ha vist com el Bundesrat (Cambra Alta), dominada pels socialdemòcrates, ha blocat les iniciatives en matèria de pensions i impostos. Les principals mesures proposades per l'equip de Kohl resten així estancades.

Alemanya, motor a mitja potència

Les urgents reformes estructurals que necessita l'economia alemanya resten paralitzades per la proximitat de les eleccions. Iniciatives per reduir la desocupació o per reformar les pensions estan blocades per uns partits que ja han engegat la pre-campanya.

Quan encara falten deu mesos per als comicis legislatius del setembre de l'any vinent, a Alemanya ja es respira ambient electoral. La classe política i els mitjans de comunicació han engegat el tret de sortida del que serà una pre-campanya maratoniana. Els partits s'han atrevit a baixar a l'arena electoral, malgrat els escassos avenços fets durant la legislatura actual. En efecte, les principals formacions polítiques (CDU, cristianodemòcrates, i FDP, liberals, al govern; SPD, socialdemòcrates, i Verds, a

l'oposició) no han sabut pactar aquest darrer any les reformes urgents que Alemanya ha de menester per a reduir el nombre de parats (quatre milions i mig) i renovar el sistema fiscal i el de les pensions. Així, doncs, constatada la paràlisi de Bonn, govern i oposició es culpen mútuament davant el desençant de la població.

Per bé que la CDU del canceller Helmut Kohl, el seu partit agermanat bavarès (CSU) i els liberals del FDP disposin de majoria absoluta a la Cambra Baixa del Parlament, les transcendents iniciatives le-

gislatives en matèria de pensions i d'impostos requereixen l'aprovació del Bundesrat (Cambra Alta), dominada pels socialdemòcrates. Certament, la coalició governant ha aprovat pressupostos restrictius per satisfer els criteris de Maastricht i ha acordat el finançament de les cotitzacions socials per poder pagar la nova prestació d'assistència a les persones grans incapacitades. Però ha fracassat en l'intent de dur a terme una profunda restructuració i d'allegir la càrrega fiscal i algunes prestacions socials a fi de millorar la compe-

tivitat de l'economia alemanya.

Reducció d'impostos. La coalició governant pretenia que l'aprovació d'una reducció d'impostos fos el seu gran atot en les pròximes eleccions. Actualment, el sistema fiscal alemany, amb uns tipus impositius molt elevats i nombroses possibilitats de deducció, desincentiva l'esforç personal i fomenta la picaresca. A tall d'exemple: les famílies poden deduir dels impostos les despeses en educació dels fills menors de vint-i-vuit anys o l'adquisició de material o d'equipament relacionat amb l'activitat professional. Per causa de l'alta pressió fiscal i del laberíntic sistema de deduccions, força famílies dediquen més temps a l'aprofitament de la llei fiscal amb l'execució d'obres a la llar que després podran deduir que no al treball. A més, molts alemanys tiren pel dret i senzillament evadeixen impostos utilitzant comptes a Luxemburg.

El consens dels principals partits sobre els eixos principals de la reforma fiscal (eliminació de moltes clàusules de deducció a canvi d'una disminució dels tipus impositius) es dilueix pel que fa a les xifres concretes. Mentre que la coalició governant pretén que la reestructuració fiscal impliqui una reducció de la càrrega impositiva, l'oposició rebutja l'amplitud de la retallada d'impostos perquè creu que beneficiaria, sobretot, els més rics. El projecte de la CDU i del FDP, blocat per l'SPD a la Cambra Alta, preveia una baixada del tipus màxim de l'impost sobre la renda del 53% al 40%. A banda discrepàncies autèntiques sobre justícia social i igualtat, govern i oposició han convertit la reforma fiscal en un instrument de lluita política. El canceller Kohl aposta per l'atractiu electoral de reduir els impostos, i els socialdemòcrates, com era d'esperar, no estan disposats aplanar-li el camí de la reelecció.

L'estancament de la reforma de les pensions té plantejaments similars. Ningú no nega la imperiosa necessitat de modificar un sistema condemnat a la insolvència per l'envelliment de la població, la tardana incorporació al mercat de tre-

L'SPD alemany: a la recerca del seu Tony Blair

El Partit Socialdemòcrata alemany (SPD) està convençut de poder guanyar les eleccions legislatives del setembre del 1998. La popularitat de Kohl es troba molt erosionada després de quinze anys al poder. L'augment de la desocupació també afavoreix les expectatives de l'SPD. Tanmateix, l'SPD no defineix clarament la seva línia política i no triarà candidat a canceller fins abril. El portaestendard dels valors socialdemòcrates tradicionals, el president federal de l'SPD i cap de govern de l'endererit Land (estat federat) del Sarre, Oskar Lafontaine, protagonitza una pugna velada pel control del partit amb el renovador Gerhard Schröder.

Schröder, que és cap de govern del Land de

la Baixa Saxònia, puntua més alt que no pas Lafontaine als sondatges i encapçala l'ala més centrista de l'SPD, partidària d'uns lligams estrets amb el món econòmic i industrial i de donar més relleu a la lluita contra la delinqüència. Per la seva banda, Lafontaine, que ja fou derrotat per Kohl el 1990, s'aferra a la defensa de l'estat del benestar, dels pensionistes, i de l'ocupació als sectors industrials en decadència. Darrere la façana d'unitat de l'SPD, aquesta darrera setmana, durant el seu congrés anual a Hannover, s'amaçà l'intent de l'aparell del partit, controlat per Lafontaine, d'arraconar Schröder. Al capdavant seran probablement les eleccions de l'1 de març a la Baixa Saxònia que determinaran el rival de Kohl. Schröder ha promès que, si obté un resultat inferior en dos punts al 44% que aconseguí el 1994, no optarà a candidat. Schröder convertirà així les eleccions de la Baixa Saxònia en unes primàries internes del seu partit.

Arran de la dificultat d'aconseguir una majoria absoluta, els socialdemòcrates són conscients de la necessitat de comp-

tar amb un soci. Els Verds, la tercera força política del país que no baixa del 10%-11% a les enquestes, s'han convertit en aliats gairebé oficials de l'SPD. Socialdemòcrates i Verds governen en coalició a cinc estats federats (d'un total de setze) i presenten programes electorals bastant complementaris. La presència dels Verds als governs dels Länder ja no

suscita recels en la societat; no obstant això, els cristianodemòcrates faran campanya a base de descriure els Verds com uns radicals immadurs incapaços d'assumir la responsabilitat de govern a nivell federal. Tot i que ha augmentat la sensibilitat ecològica dels partits conservadors (CDU i FDP) gràcies a l'acció dels Verds, les estrictes normes ambientals que

ha aplicat el partit dirigit per Joschka Fischer als estats federats on governa amb l'SPD són ocasionalment un fre a la realització d'inversions. Durant les eleccions regionals que se succeiran durant la primera meitat del 1998, la CDU no dubtarà a acusar els Verds de destruir llocs de treball.

Els socialdemòcrates no troben un missatge que sintonitzi amb l'electorat ni tenen un líder carismàtic. La seva condició de favorits és sobretot atribuïble als errors de la gestió del govern CDU-FDP i al desig de canvi de l'electorat. Els líders i el missatge de l'SPD no convencen l'electorat de centre, un fet que hauran de tenir en compte els socialdemòcrates a l'hora de negociar possibles suports parlamentaris per part de l'antic Partit Comunista d'Alemanya Oriental (PDS) als estats federats de l'ex-RDA. L'establiment d'una coalició entre l'SPD i els Verds amb el suport del PDS al Land oriental de Sachsen-Anhalt l'estiu del 1994 fou un dels factors decisius de la posterior derrota socialdemòcrata a les eleccions generals del mateix any. **A. M.**

ARXIU / EFE

Lafontaine

Oskar Lafontaine. És president federal de l'SPD.

C

XARXA D'ALBERGS DE CATALUNYA

Tira't de cap...
al Cap de Setmana

TELÈFON RESERVES
(93) 483 83 63

VINE A LA NEU!
AL MILLOR PREU!

Cap de setmana des de

5.780 ptes.

dos forfets + 1 mitja pensió

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ball dels universitaris alemanys (als vint-i-vuit, vint-i-nou anys) i les moltes jubilacions anticipades (als cinquanta-nou anys). Com assenyala sovint Kohl, no poden quadrar les xifres, si molts alemanys aspiren a treballar trenta anys (dels vint-i-nou als cinquanta-nou) i viure gràcies als pares, les subvencions acadèmiques i les pensions els altres cinquanta anys de la seva existència. Tanmateix, l'SPD s'oposa a l'augment de l'edat de jubilació i a les lleugeres disminucions de les futures pensions proposades pel govern al·legant que abocaran molts alemanys a la pobresa.

D'una altra banda, el govern de Kohl no ha tingut pas més èxit en la lluita contra la desocupació. La debilitat de la recuperació econòmica iniciada el 1994 (amb creixements anuals del PIB inferiors al 3%), la rigidesa del mercat de treball i les taves a l'activitat comercial han fet pujar la taxa d'atur fins a un 10%. Aquest hivern es podria passar la barrera psicològica dels cinc milions de parats, per la disminució d'activitat del sector de la construcció. Tot i que s'ha revifat la demanda interna, el creixement de les exportacions continua essent el motor de l'economia.

Vistes les poques perspectives de millora de l'ocupació a curt termini, el bloqueig de les reformes estructurals i l'adopció d'una moneda única (l'euro) rebutjada pel 70% dels alemanys, el canceller Kohl té la reelecció més costa amunt que mai. Els sondatges actuals atorguen el 48% dels vots a una coalició entre l'SPD i els Verds, i el 42% als actuals socis de govern. Malgrat tot, Kohl ja ha ressorgit diverses vegades de les seves cendres polítiques durant aquests quinze anys al capdavant del govern. A principi del 94, pocs mesos abans de les darreres eleccions, l'avantatge del SPD als sondatges era d'onze punts i la desocupació pujà fins a nivells històrics. Quan pocs s'ho esperaven, l'economia alemanya reviscolà i la CDU aconseguí una ajustada victòria. Endevinar quan s'ha acabat la vida d'un gat polític com Kohl resulta ben difícil.

Alexandre Muns